

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaki jest zakres przyznanego państwom członkowskim na mocy art. 13 ust. 3 dyrektywy 2001/42/WE⁽¹⁾ w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie oceny wpływu na środowisko”) uprawnienia do podjęcia decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do planu lub programu, dla którego pierwszy formalny akt przygotowawczy miał miejsce przed dniem 21 lipca 2004 r. i jakie zagadnienia władze krajowe winny w konkretnych przypadkach brać pod uwagę przy wydawaniu takiej decyzji?
- 2) Czy po podjęciu w 2004 r. decyzji o tym, że zapewnienie spełnienia przez plan wymogów przewidzianych w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko było wykonalne (i wobec podtrzymania takiego stanowiska w późniejszym czasie, także w postępowaniu przed sądem krajowym), organ władzy krajowej państwa członkowskiego mógł zmienić tą decyzję i uznać w listopadzie 2007 r., że zapewnienie, aby plan ten spełniał wymogi przewidziane w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko jest niewykonalne?
- 3) Czy proces decyzyjny opisany w pytaniu drugim prowadzi do podjęcia retrospektywnej decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko, a jeśli tak, to czy art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko dopuszcza podejmowanie takich retrospektywnych decyzji, a jeśli tak, to na jakich warunkach?
- 4) Czy czynniki wzięte w niniejszej sprawie pod uwagę przez organ władzy krajowej przy podejmowaniu w dniu 6 listopada 2007 r. decyzji o niewykonalności przeprowadzania oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do projektu North Area Plan stanowiły zagadnienia, które organ ten był uprawniony wziąć pod uwagę przy podejmowaniu takiej decyzji na podstawie art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko?

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, s. 30

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 28 maja 2009 r. — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku/Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

(Sprawa C-188/09)

(2009/C 193/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku

Strona pozwana: Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 i 2 Pierwszej Dyrektywy Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w zakresie podatków obrotowych (67/227/EEC)⁽¹⁾ w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1 i 2 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC)⁽²⁾ wyłącza możliwość wprowadzenia czasowej utraty prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę stanowiącą równowartość 30 % kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług w stosunku do podatników dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz osób prowadzących działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych, którzy naruszają obowiązek ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, stosownie do art. 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.)?
2. Czy „środki specjalne”, o których mowa w art. 27 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) z uwagi na swój charakter i cel mogą polegać na czasowym ograniczeniu zakresu prawa podatnika do odliczenia, o którym mowa w 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.) wobec podatników naruszających obowiązek prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku przy zastosowaniu kas rejestrujących i w związku z tym ich wprowadzenie wymaga dochowania procedury wynikającej z art. 27 ust. 2 — 4 wymienionej wyżej Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r.?
3. Czy w prawie Państwa Członkowskiego, o którym mowa w art. 33 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC), mieści się uprawnienie do wprowadzenia sankcji wobec

podatników naruszających obowiązek ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących w postaci czasowej utraty prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę stanowiącą równowartość 30 % kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług, o której mowa w art. 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.)?

(¹) Dz.U. 71, str. 1301; Polskie wydanie specjalne Rozdział 09 Tom 01 P. 3

(²) Dz.U. L 145, str. 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 09 Tom 01 P. 23

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 29 maja 2009 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-191/09 P)

(2009/C 193/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch, adwokat)

Druga strona postępowania: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 marca 2009 r., w zakresie, (1) w jakim Sąd stwierdził nieważność art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez skarżące przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco SA. (pkt

1 sentencji zaskarżonego wyroku) oraz (2) w jakim nakazał Radzie poniesienie jej własnych kosztów oraz czwartej części kosztów poniesionych przez skarżące (pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku);

— wydanie ostatecznego wyroku w sprawie poprzez oddalenie skargi w całości;

— orzeczenie, iż skarżące w postępowaniu w pierwszej instancji ponoszą koszty postępowania odwoławczego oraz koszty postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Rada twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji:

- 1) popełnił błąd co do prawa stosując w drodze analogii orzecznictwo dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego do art. 2 ust. 10 lit i) rozporządzenia podstawowego (¹) ponieważ nie uznał, że obliczenie wartości normalnej, obliczenie ceny wywozu, oraz kwestia konieczności zastosowania dostosowań jest regulowana odmiennymi zasadami. W tym zakresie Sąd Pierwszej Instancji naruszył również obowiązek uzasadniania.
- 2) popełnił błąd co do prawa przy interpretacji ciężaru dowodu ciążącego na instytucjach przy dokonywaniu dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego poprzez brak zastosowania zasad zwykle obowiązujących przy ciężarze dowodu w sprawach antydumpingowych, a w związku z tym popełnił błąd co do prawa poprzez brak zastosowania standardów kontroli sądowej w odniesieniu do gospodarczych szacunków instytucji;
- 3) popełnił błąd co do prawa poprzez zastosowanie nieprawidłowego kryterium przy ocenie decyzji instytucji o dokonaniu dostosowania z art. 2 ust. 10 lit. i), ponieważ ocenił tę decyzję w oparciu o założenie, że do porównania zwykłej wartości i ceny wywozu ma zastosowanie pojęcie jednego podmiotu gospodarczego;
- 4) popełnił błąd co do prawa stwierdzając, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ustaleniach przy zastosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego;
- 5) popełnił błąd co do prawa poprzez zbyt zawężona wykładnię wymogów ujawnienia informacji;
- 6) popełnił błąd co do prawa ponieważ nie zastosował prawidłowo prawego kryterium naruszenia praw do obrony, które (w sposób prawidłowy) ustalił;
- 7) popełnił błąd przy ocenie skutków zarzucanego naruszenia procedury ponieważ oparł się na błędnych ustaleniach co do zgodności z prawem dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1)